

DAGBOEK VAN EEN TROUWAMBTENAAR

TROUWAMBTENAAR JEROEN SMITS

Inmiddels ruim 150 huwelijksceremonies verder vond ik het wel leuk om mijn ervaringen met aanstaande bruidsparen of andere geïnteresseerden te delen. Van al mijn gesloten huwelijken heb ik bij thuiskomst een kort verslag gemaakt over de dag, de mensen, eventuele gebeurtenissen, het weer en mijn gevoel bij de ceremonie.

Het zijn van een BABS (Buitengewoon Ambtenaar Burgerlijke Stand) is in alle opzichten het leukste wat ik aan werkzaamheden mag uitvoeren. Dankbaarheid van bruidsparen, ouders en gasten maakt het bijzonder en elke keer weer uniek.

HOOFDSTUK 6

WIE WEET WAAR DE RINGEN ZIJN?

De namen van het bruidspaar zijn in dit artikel gefingeerd. Dit uit reden van privacywetgeving. Alle overige inhoud is waargebeurd en maakte ik als beëdigd Trouwambtenaar werkelijk mee. In alle gevallen hebben de bruidsparen toestemming gegeven tot het publiceren van de inhoud.

Het was de zomer van 2016 dat ik op het strand van Hoek van Holland mijn 62^e huwelijk mocht sluiten. Debbie en Peter hadden gekozen voor het strand omdat ze elkaar ook op deze locatie voor het eerst hadden ontmoet. Voor het eerst hadden gezoend en dus een uitstekende band hadden met de geur van zand en zee.

Het was een vrijdag en het weer zat niet heel erg mee. Beetje bewolkt, niet koud, maar wel winderig en soms zelfs stormachtig. De weermannen voorspelden voor de avond nog slechter weer, dus uitstellen was geen optie.

Debbie en Peter waren hardwerkende mensen. Hij als ondernemer en zij werkzaam in een winkel. Op het strand van Hoek van Holland hadden ze elkaar dus ontmoet na een eerste contact op relatieplanet. Debbie kwam uit een lange relatie, gevolgd door een lange periode van vrijgezelzijn waarin ze eigenlijk de hoop op de juiste man was verloren.

Peter daarentegen was jarenlang een type taxi geweest. Niet ieder uur een ander, maar wel heel vaak. Na de zoveelste date die uitliep op een groet in de vroege ochtend en een nimmer wederzien, vond ook hij het nodig voor een serieuze relatie te opteren. Uiteindelijk bood relatieplanet uitkomst en werden zij met dat platform aan elkaar gekoppeld.

Debbie kwam uit de omgeving Rotterdam en Peter uit de omgeving van Leiden. Een eerste date was dan ook op het strand van Hoek van Holland ergens twee jaar voor de huwelijksdag.

Niet meteen was er die klik en verliefdheid. Debbie vond Peter wel aardig, maar had verder niets met hem na de eerste kennismaking. Sterker nog, ze deed er alles aan om het contact met Peter na de eerste ontmoeting te laten voor wat het was. Peter was echter tot over zijn oren verliefd en vertrouwde, geheel onterecht zo bleek later, op zijn succes als vrijgezel in een periode voor Debbie. Hij was het toch die iedere week andere dames om zijn vinger wond! Dus ook Debbie zou voor hem gaan, zou voor hem vallen en zou zeer waarschijnlijk ook erg verliefd zijn!

Van een koude kermis kwam Peter thuis. Niets was minder waar. Toen Peter zijn latere Debbie bij de eerste date dan ook bij vertrek wilde zoenen, liep hij tegen de lamp. Debbie ontweek, tactvol maar wel geheel duidelijk in haar boodschap, de zoen van Peter om vervolgens met een dikke doeï afscheid te nemen en de weg omhoog naar haar auto te vervolgen. Peter achterlatend met een gevoel dat hij niet eerder kende.

De andere dag werd Peter wakker met vlinders in zijn buik. Hij was verliefd, en behoorlijk ook. Maar hoe nu verder? Zijn Debbie was totaal niet verliefd, zo bleek ook uit de berichten die zij die avond daarvoor deelde met haar beste vriendinnen over haar bevindingen van Peter.

Zo viel te lezen, Debbie had deze berichten nog bij het doornemen van de ceremonie, dat Debbie de schoenen van Peter afschuwelijk vond, het haar wat overdreven door de war vond zitten en zijn tafelmanieren ook niet echt kon waarderen.

Tijdens de bespreking van de ceremonie kon Peter er uiteraard om lachen, hoewel het hem wel verbaasde dat Debbie deze berichten nog in haar telefoon had staan.

Peter overwoog Debbie die ochtend na hun eerste date een bericht te sturen, maar voelde dat hij weinig kans ging maken. Uiteindelijk overwint de aanhouder en kreeg Peter het voor elkaar nogmaals met Debbie af te spreken. Toen ik tijdens ons voorgesprek vroeg waarom ze overstag ging gaf Debbie aan absoluut niet te weten waarom ze voor een tweede keer met Peter heeft afgesproken. Het moet iets geweest zijn onder invloed van drank, grapte ze tijdens dat genoemde gesprek.

De tweede date slaat Peter toe en weet hij zijn Debbie voor zich te winnen door een gedicht voor te dragen in drie delen. Bij iedere gang die samen nuttigen leest Peter een deel van zijn gedicht voor Debbie, aan Debbie voor. Over hoe hij met vlinders wakker werd, over waarom hij voorgoed het leven als veredelde gigolo vaarwel wil zeggen, en over hoe hij denkt Debbie gelukkig te maken.

Debbie is om, zeker nadat Peter de ring beschrijft die hij voor haar zal kopen wanneer er ooit een dag komt waarop zij zijn vrouw wenst te worden.

Een ring ingelegd met diamanten, op maat gemaakt waarbij de diamant samen wordt ingekocht bij een echte diamantair, goud van kleur en blinkend en schitterend in de zon. Die zon die kwam er niet tijdens de ceremonie. Die ring uiteindelijk wel, maar dat was niet zonder slag of stoot en al helemaal niet zonder een hartstilstand bij beiden geliefden.

Vanaf de dag dat Debbie liet blijken met Peter verder te willen, ook verliefd te zijn en zijn gedicht enorm te waarderen, is Peter begonnen met sparen. Hij kende Debbie dan pas een paar uur maar na hun tweede date wist hij dat zijn belofte over de ring in zijn gedicht, niet tegen dovenmansoren was gezegd.

Debbie zou dit onthouden en dus moest hij zich nu al wapenen tegen de belofte die hij had gedaan. Belofte maakt schuld niet waar.

Peter spaarde maandelijks kleinere bedragen, sommige maanden wat grotere bedragen en als ondernemer pakte hij iedere klus aan om de centjes voor deze unieke ring bij elkaar te sparen. Zonder dat Debbie het ook maar mocht weten, merken of achter mocht komen. Dit was zijn wedstrijd en die zou hij winnen ook.

Uiteindelijk had hij het geld bij elkaar, zo dacht hij. Niet meer wetende dat hij Debbie had beloofd de diamant samen te gaan kopen. Debbie was dat uiteraard niet vergeten en Kerstmis voor het huwelijk begon ze dan ook zeer tactvol tijdens het Kerstdiner bij vrienden thuis over een diamant, een ring en uiteraard een aanzoek.

Wetende dat hij de centjes bij elkaar had liet hij Debbie voelen dat hij er klaar voor was, maar in zijn speech zat toch ook wel een tikje cynisme en het idee Debbie een klein beetje een schuldgevoel te geven op een goede manier.

Heel even voelde Peter de grond onder zijn voeten wegzakken. Maar zijn spontaniteit, zijn goede flegmatiek en de drie glazen rode wijn die hij inmiddels achter de kiezen had zitten redde hem uit deze situatie. Hij bezweek niet onder de druk die Debbie nietsvermoedend hem had opgelegd. Hij schoof zijn stoel naar achteren en ging staan.

Ikzelf hou wel van een beetje zelfspot, een beetje confronterende humor dus kan en kon dat wat Peter op dat moment uitsprak dan ook goed hebben en waarderen.

Hij ging staan en begon met praten; Lieve Debbie, je bent mij net voor waardoor mijn aanzoek nu volledig te niet wordt gedaan door hetgeen je net hebt gezegd. Debbie wilde inbreken om haar excuus aan te bieden, maar Peter gaf haar geen kans. Nee, nee, lieverd, ging hij verder. Het is zoals het is en neem je het verder niet meer kwalijk. Natuurlijk weet ik van een ring, natuurlijk weet ik van een diamant en natuurlijk ga ik graag voor je op de knieën. Maandenlang heb ik gespaard en heb dan ook een mooi bedrag bij elkaar zodat ik je de mooiste ring kan geven die jij je maar kan wensen! Dus, en hij zakte door zijn knieën, wil je met mij trouwen?

Het werd een lange avond en de kater sloeg dan ook goed toe de dag na het Kerstdiner. Ze waren blijven slapen. Bij het ontbijt kwam Debbie met een handgeschreven briefje. Ze had de slaap niet kunnen vatten dus was ze alvast begonnen met het uitschrijven van de bruiloft. Locatie, datum, jurk en de ring, ze had het allemaal al geregeld. En of Peter even door wilde eten want ze had in Antwerpen een winkel gevonden die open was en daar konden ze vanmiddag terecht voor het eventueel kopen van de diamant!

Er werd afscheid genomen van de vrienden. De auto werd gestart en de reis naar Antwerpen was een feit. Twee uur lang hoorde Peter niets anders dan verhalen over locaties, over trouwvideo's, over schoenen en wat dan ook nog meer. De bruiloft was begonnen, zeker voor Debbie.

De diamantair legde de twee verschillende ruwe stenen op een bedje van vilt. Debbie kon haar ogen er niet vanaf houden. Uiteindelijk maakte ze na lang wikken en wegen de keus. Voor Peter een iets wat verkeerde keus, zo grapte hij tijdens de voorbespreking.

Veel centjes had Peter weten te sparen om zijn Debbie de trouwring van haar leven te geven. Wat kon hem gebeuren? Hij was de man en dat zou Debbie goed doen!

Wat Peter dus vergeten was is dat Debbie samen met hem de ring wilde uitzoeken. Hij kon dus geen maximaal budget overleggen met de diamantair waar zijn bijna vrouw bij was. Nadat ze de keus had gemaakt vroeg de diamantair heel beleefd en met oog voor respect, klasse en discretie of Peter even mee wilde lopen. In een andere ruimte vertelde hij Peter de kostprijs van de steen.....

Hij wilde en kon niet meer terug. Met wat aarzeling in zijn stem sprak hij de legendarische woorden; Geen probleem meneer, ik heb er hard voor gespaard en ik trouw waarschijnlijk maar een keer! Om met een lach als een boer met kiespijn te eindigen.

De steen was bijna het dubbele van wat hij had gespaard in twee jaar tijd. En dit was zes maanden voor de bruiloft!

De steen werd gekocht, de ring werd gemaakt en Peter werkte zich letterlijk drie slagen in de rondte.

Mijn Toga waait wat op, de wind zet nogmaals aan en de stoeltjes waaien bijna weg door het mulle zand. Het is niet het weer dat ze verdienen. Debbie en Peter zijn superaardige mensen met een hart van goud en de dankbaarheid die ze uitstralen is genieten.

Uiteindelijk trekt het open en wint de zon het van de wolken. De wind gaat enigszins liggen, de gasten hebben er zin in, ik heb er zin in, de bruidsmeisjes staan te springen van geluk en Max, het neefje van Debbie loopt zo trots als een pauw in de rondte. Hij mag namelijk de ringen brengen aan het einde van de ceremonie, en daar is hij trots op.

Max is een jaar of zes. Wil profvoetballer worden en ziet in Debbie zijn tweede mama. Helemaal blind is hij van haar!

Niets vermoedend voor dat wat komen gaat leg ik de akte op de tekentafel, verwelkom de gasten, leg ik uit wat ze te wachten staat en vraag ik ze te gaan staan bij de opkomst van eerst de bruidegom en later de bruid met vader!

De ceremonie loopt zoals ik hem heb geschreven. De grappen lopen goed, er is ruimte voor de emotie, het bruidspaar lacht en geniet volop. Gaandeweg de ceremonie wordt het alleen nog maar beter weer. Van die momenten die eeuwig kunnen blijven duren.

Na mijn verhalen, anekdotes en goed bedoelde tips is het tijd het bruidspaar te laten staan en elkaar de rechterhand te laten geven.

na prachtige Nederlandse volzinnen met daarin een vraag, die beiden met Ja beantwoorden, laat ik mijn hamer vallen om vervolgens de gasten voor te stellen aan man en vrouw.....Uiteraard gevolgd met de bekende kus!

En dan is daar het moment van Max. Dit is waarom hij zo zenuwachtig is geweest de gehele dag. Zittend op een stoel in een prachtig wit kostuum vraag ik hem de ringen te brengen. De ringen met een verhaal, zo grap ik nog even.

Max kijkt mij aan en kijkt naar beneden. Ik roep hem nogmaals en geef aan dat ik hem best even wil komen halen. Lopend naar de stoel van Max zie ik dat hij in tranen is. Ik laat de grap niet liggen en spreek dan ook uit dat ik het wel begrijp dat hij moet huilen. Immers is zijn Debbie nu echt getrouwd en dus is hij haar deels kwijt aan Peter. De gasten lachen, maar Max niet. Max huilt nog harder en wanneer zijn vader vraagt waarom hij zo raar doet spreekt hij hardop uit dat hij de ringen kwijt is die hij in zijn binnenzak van het kostuum had bewaard.....

De paniek zie ik uitbreken. Eerst bij Peter, dan bij de vader en moeder van Max en tot slot ook bij Debbie. Iedereen gaat zich ermee bemoeien en stelt allemaal dezelfde vraag aan Max; Waar had je ze voor het laatst. Mensen beginnen met zoeken, stoeltjes worden aan de kant gegooid en gasten graven door het zand. Peter kijkt verstijft recht voor zich uit en kan niets meer uitbrengen. Zo ook Max niet. Hij kan alleen maar huilen. En hoe meer mensen hem vragen waar de ringen zijn, hoe harder hij gaat huilen.

Zijn moeder had de ringen gegeven voor we naar buiten gingen en plaats namen op de stoelen voor de ceremonie. Het doosje had hij in zijn binnenzak gedaan en nu zaten ze daar niet meer in.

Debbie kan haar tranen ook niet meer bedwingen en ik weet dat ik door moet. De ceremonie moet ik afronden, met of zonder ringen.

Peter is inmiddels net zo wit als het pak van Max. Mompelend hoor ik hem zeggen dat hij dit niet geloofd. Dat dit niet waar kan zijn en dat dit alleen maar bij hem kan gebeuren.

We zijn een kleine tien minuten verder en de chaos en paniek is er niet minder om geworden. Ik moet de gasten verzoeken weer plaats te nemen op de stoeltjes. Het bruidspaar moet terug naar de tekentafel want de aktes moeten nog worden getekend.

De vader en moeder van Max doen verwoede pogingen Max te helpen met de plek te vinden waar hij het doosje heeft achtergelaten.

Ik voel de sfeer naar nul zakken. Onder nul zelfs. Dit gaat geen feestje meer worden.

De aktes verzoek ik te tekenen. Geen grap durf ik meer te maken. Nu snel eindigen en dan zoeken met elkaar is het devies.

Terwijl ik naar de akte loop om na het bruidspaar en hun getuigen de laatste handtekening te plaatsen onder de akte, wordt er geroepen.

Een jongeman van een jaar of 25 komt in zijn afgeknipte spijkerbroek, zonnebril, T shirtje zonder mouwen en zongebruind de ceremonie binnenlopen. Geen dag gast, dacht ik nog.

In onvervalst plat Rotterdams vraagt deze bink of ik misschien iets kwijt ben? Dit roepende en zwaaiend met een doosje met trouwringen!

“Ik niet, maar ik denk wel dat ik weet wie ik hier heel erg blij mee kan maken”.

Onder groot applaus en gejuich loopt de beste man met de trofee boven zijn hoofd mijn richting op. Alsof hij zojuist in zijn eentje een heel leger had verslagen, zo werd deze held door de gasten verwelkomt. Verbouwereerd van alle aandacht en applaus liep deze Rotterdamse jongeman iets wat vertwijfeld over het pad tussen de gasten van Peter en Debbie door.

Aangekomen bij mijn spreekgestoelte is het Debbie die uit haar stoel springt en de jongeman innig omhelst. “Ik kan je wel zoenen”, riep ze hardop. “Doe wat je niet laten kan, of kost dat geld meneer”, vroeg de beste man aan mij met enige vorm voor humor.

De mensen vielen lachend over elkaar heen. Peter stond met de tranen in zijn ogen te kijken naar hoe zijn vrouw binnen 15 minuten na hun ja-woord, innig om de nek van een wildvreemde man hing. Maar nu mocht dat, nu was het geen probleem, moet hij gedacht hebben.

De ringen worden uit het doosje gehaald en om de vingers van het bruidspaar geschoven. Onder luid applaus dat in deze scene van een ceremonie nooit meer zo hard zal zijn. Een applaus van opluchting, de ontlading van de spanning en uiteraard de blijdschap voor het bruidspaar.

Nog even richt ik mij tot hen. Vertel nog even kort een grap en sluit af met een gedicht. De ceremonie is ten einde en ik ben voornemens deze af te sluiten en de gasten en bruidspaar verder een fijne dag te wensen.

Ik kijk Max nog eens aan. De kleine man met opgedroogde tranen over zijn wangen. Door alle hectiek waren we vergeten te vragen waar onze Rotterdamse held de ringen nu uiteindelijk gevonden had.

Gelukkig wist Max het nu weer. Hij had ze voor het plassen uit zijn zak gehaald en ze op het toilet in het raamkozijn gezet. Daar was hij ze verder vergeten. De rest is geschiedenis. Het bleef nog lang onrustig in Hoek van Holland, maar gelukkig niet meer van de stress, maar vanwege een enorm mooi en groot feest!

**Wil je meer informatie over mijn rol als Trouwambtenaar?
Klik op deze link en vul het contactformulier in. Ik neem dan
spoedig contact met je op**

DAGBOEK VAN EEN TROUWAMBTENAAR

Dagboek van een Trouwambtenaar komt eind 2020 uit in een E-Book variant alsook een fysieke druk. Informeer bij de kantoorboekhandel of bestel middels de website van Jeroen Smits; www.trouwambtenaar.tv